

GONG. Adam si připadá jako na zápase v boxu. Ring volný, ring volný. Má číslo 3. Proti němu sedí docela pohledná blondýnka.

GONG. Eva si připadá jako v divadle. Gong a všichni vědí, že je čas si jít sednout. Gong druhý, už to začíná být vážné. Třetí gong, a je tma. Tak teď už sedí u svého stolku a nevěří tomu, jaké divadlo se před ní odehrává.

Adam se otáčí za smíchem, který už tak dobře zná. Ano, ten smích patří Evě. Ta holka je vážně šílená. Teď se směje tak, že se kývá na židli, zepředu dozadu. Jednou rukou se drží za břicho, druhou za pusku. Ta holka, to je dílo. No, počkám si, až budu sedět proti ní. Zatím se dívám do výstřihu, a to ani nechci, pohledné blondýnky. Má ten výstřih tak velký, že se divím, že jí z něho všechno nevypadne na stůl. A ona to o sobě moc dobře ví. Jmenuje se Alice. Alespoň to říká cedulka na jejím poprsí. Rád bych se jí podíval do obličeje, ale nemohu zvednout oči. Alice má 28 let, je asistentkou ředitele, má velkou budoucnost ve firmě, kde pracuje. Rukou si pohrává s vlasy. Určitě má ty platinové vlasy odbarvené. Sice nemluví moc rozumně, což se říká o blondýnách, ale tuhle barvu jsem v životě neviděl. Poslouchám, jak je úžasná, jak jí všichni obdivují, prostě nad ní není. Tak konečně zastavila příval slov. Ne že by už na sobě nenašla nic pozitivního, ale potřebovala se napít. Teď je řada na mě. Nestihnu se ani představit. Když zazní konečný gong, tak alespoň prstem přejeďu po své jmenovce, aby věděla, jaká nula seděla proti ní. Alespoň já jsem si jako nula připadal.

Eva si ještě musí v hlavě srovnat myšlenky. Proti ní seděl Jan neboli Honza, jak vtipně poznamenal. Připadal jí jako z pohádky o hloupém Honzovi. Tenhle klidně mohl ležet celý život na peci a nechat se obskakovat od své nebohé matky. Eva ho nejdříve litovala, protože se domnívala, že svou nadváhu má z nějaké nemoci, ale když poslouchala, že jeho hobby je dobře se najíst a pak vyspat, tak pochopila. Tohle nebyla nemoc, kterou popisují lékařské knihy. Lenost není nemoc. Když si představila Honzík, jak leží na gauči jako psík, tak se musela smát. Ona by ho musela dát na vodítko a chodit s ním alespoň třikrát denně kolem baráku, protože on by jinak nevytáhl paty z domu. Nebo ani nespustil nohy z postele. Ne, ne. Tohle by nešlo dohromady. Aktivní Eva a lenošný Honzík. Další prosím. Gong ji vysvobodil.

„Ta nová oktávie je vaše, co stojí před hotelem?“ Otázka probrala Adama jako studená sprcha. Rychle příkyvuje. „A máte ji na leasing, nebo za hotové?“ Aha, tak tady odsud vítr fouká. Radku zajímá, zda peníze vydělává, nebo rovnou tiskne. Musí vypadat, že je s penězi v naprosté pohodě, vždyť pracuje v bance. „Samozřejmě že jsem zvažoval obě dvě varianty. Vše má své pro a proti. Leasing je dobrý, když nemáte peníze v hotovosti nebo je nulové navýšení. Musíte si spočítat, zda peníze dokážete zhodnotit lépe, než je investovat do auta.“ Radka hltá každé jeho slovo. „Ne že bych lidem záviděla, to ne. Představte si, že soused už má třetí auto během jednoho roku. Se ženou jezdí každý rok dvakrát ročně na dovolenou. To doopravdy berete v bance takové peníze?“ Nadechují se, že odpovím, ale naštěstí pro mě zazní gong a já se s omluvou vzdaluji k dalšímu stolu.

Eva se kouše do spodního rtu, aby se nezačala smát. Proti ní sedí Ken od Barbie. Takhle dokonale upraveného chlapa snad v životě neviděla. Vlastně viděla. Její maminka zbožňuje herce a zná dokonale jejich životopisy. Když byla malá, byla na pohřbu jednoho českého herce, který byl vystavený ve skleněné rakvi jako Sněhurka. Tak Ken, teda Alan, jak se jmenuje její nový přísedící, je živý, ale taky tak dokonalý. Nejhorší na něm je ta strašná barva ze solária, nageľované vlasy a dokonalý ohoz. Tak provozní náklady na tohohle chlapa by mě sežraly zaživa, jako nafta do amerického hummeru. A určitě více času stráví před zrcadlem, v posilovně, v soláriu než na výletě se mnou a dětmi někde v horách. No, ještě by se mohl umazat. Uf, tak tohohle výstavního krasavce klidně přenechám někomu jinému.

Slečně se klepou ruce a skleničku vody by určitě vyměnila za velkého panáka vodky. Tak tohohle by si všiml snad každý. Adam pije jen výjimečně, ale už psal článek o alkoholících a drogově závislých. Vzpomněl si, jak navštívil nemocnici Bohnice, pavilon pro „závisláky“. Byl tak vyplašený ze všech těch informací, na čem člověk může být závislý a jak rychle do té či oné závislosti může spadnout, že nemohl najít cestu ven. A když se vymotal ze všech těch chodeb a dostal se ke dveřím, tak byly zamčené. Byl z toho tak vynervovaný, že začal koktat a mít v oku tik. Když mu dveře přišel otevřít zdravotnický personál, horko těžko prokazoval, že je novinář na odchodu a ne pacient na útěku. Slečna se mile usmívá: „Kdeže jsme to přestali?“ Adam chvíli na ni kouká s otevřenou pusou. Přestali? Vždyť ani nezačali. „Já se jmenuji Adam a jak vidím, ty se jmenuješ Karolína.“ Slečna vypadá, jako

když vzpomíná na vzdálené příbuzenstvo. Za chvíli se probírá. Ta chvíle je tak krátká, jako jejich minuta na představení. Gong.

Robert se tváří inteligentně a taky tak mluví. Eva nevěří svým uším. Dokonce se i zajímá o ni. Zajímá ho, z jaké je rodiny, co dělá maminka a tatínek. Kde pracuje, jaké má zájmy. Ale když ho poslouchá, připadá jí jako, jako... už to má, jako sňatkový podvodník. Má knírek, který si pořád upravuje, možná že ho má i nalepený. Eva se začíná usmívat, ale vzápětí ji smích přejde. Jeho otázka ji zasáhne přímo na komoru, jako brok zajíce při honu. „Ten řetízek s andílkem, co máš na krku, je zlatý? Určitě je to památka po babičce. Takové věci se dědí z generace na generaci. Můžu se podívat zblízka?“ Eva se neochotně naklání blíže ke stolu. „24 karátů, to jsem si mohl myslet. Kvalitní zlato. Dneska je to samá napodobenina.“ No, že to říkáš zrovna ty, pomyslí si Eva. Kdybych za ten knírek zabrala, tak mi určitě zůstane v ruce i s lepidlem. Než stihnu promyslet, zda to stojí za tu legraci, nebo ostudu, je tu gong.

„Ahoj, Jasmíno, já jsem Adam.“ Slečna se na Adama podívala jako na největšího blba pod sluncem. „Džasmína. Píše se to Jasmína, ale čte se to Džasmína.“ Adamovi padá čelist a sebevědomí až na zem. Nejraději by se propadl pod zemský povrch. Slečna připomíná želvu, kterou právě někdo probudil ze zimního spánku. Vlastně při pohledu na ni neví, která brada je ta pravá. Slečna má tak trochu nadváhu, ale to nemusí být její vina. Hodně lidí je nemocných a trpí nadváhou. Mohlo ho napadnout, že to nebude Jasmína, podle toho květu. To by ta větev upadla. Džasmína, to je to správné jméno. Slečna se nepohnula o milimetr

ani tělem, natož konverzací. „Omlouvám se, vím, že neznalost neomlouvá, ale mohla byste se nad tím povznést, slečno Džasmíno?“ Jestli ten pohyb rukou, co slečna předvedla, je mávnutí na znamení, že je všechno smáznuto a můžeme začít nanovo, tak to by byl Adam rád. „Děkuju.“ Adam si oddechuje a chce pokračovat v konverzaci, už opatrněji, ale stále pokračovat. Přerušuje ho gong.

Eva nadskakuje na židli, voda se vylívá ze skleničky, když Kamil praští pěstí do stolu. Všichni se po nich dívají. Eva to zachraňuje smíchem. Kamil, její nový minutový protějšek, jí právě vypráví, jak už nevydržel ten předešlý vztah s úplně debilní přítelkyní, a tak praštil do stolu a odešel. Ani se mu nedivím. Určitě praštil dveřmi tak, že upadla klika a celé dveře vypadly z pantů. Eva si umí i představit, že tu debilní přítelkyni občas i trochu propleskl, aby jí dokázal, kdo je tady pánem. Tyhle „drsné chlapce“, kteří si své nízké sebevědomí a ponižování z dětství vylévají na ubohé ženské, Eva prostě nemusí. Jo, chtěla by ho vidět tváří v tvář s opravdickým chlapem, jestli by byl taky takový drsňák. Určitě by si nadělal do kalhot. Při té představě se Eva začne smát. Už ani nevnímá Kamila, který pokračuje ve svých nadávkách na bývalé, současné a možná i budoucí partnerky. Něco ji vyrušuje ze snění, zdálky slyší gong. Už aby to byl konečný gong. Připadá si, že to představení a představování snad nikdy neskončí.

Adam vstává a pohrává si s myšlenkou, že už by to mohlo stačit. Připadá si jako profesionální boxer, do poslední krve, do K.O. Už automaticky, jako robot, říká: „Ahoj, já jsem Adam.“ Zvedá ruku a čeká, co přijde. Slyší známý smích. Zaostří. Ze židle vstává

Eva a přijímá jeho ruku na přivítanou. „Jmenuji se Eva.“ Oba dva, nezávisle na sobě, si pomyslí, jaká je to náhoda, Adam a Eva. Současně se posadí. „Ještě jednou vám děkuju za svezení. Ne že bych to nedošla, ale ten batoh na zádech už mě táhl k zemi.“ Adam vrací úsměv. „Maličkost. Já jsem byl rád, že jsem v té tmě někoho potkal. Ale musíte uznat, že za světla je tu nádherně. Ten vzduch, příroda, prostě hory.“ No konečně, kdo se mě neptá na finanční poměry mé rodiny, kdo se nezajímá jen sám o sebe, a dokonce má i oči dokořán. Eva musí souhlasit. „Doufám, že nějaké ty „aktivity“, co slibovala příručka, budou i venku, že tu nebudeme zavření jako pokusné myšky. Vzala jsem si pořádné boty na výšlapy.“ Tak to mě podržte, ona četla příručku, a dokonce uvažuje o procházce v přírodě. Neuvěřitelné. Najednou přestane venku sněžit. Jako když kouzelným proutkem mávneš. Do místnosti proudí slunce. Přímou na stůl Adama a Evy. Adam si všimne, že slunce dopadá na Eviny vlasy. Mají překrásnou hnědou barvu a ty její zelené oči... Její úsměv hřeje více než to slunce. Eva sedí a dívá se na Adama. Jak jí ze začátku přišel nudný a neatraktivní, tak teď na něj padá úplně jiné světlo. Doufám, že to není jen tím sluníčkem. Adam se probírá jako první. Rád by o Evě věděl více. „Můžu se zeptat, kde pracujete?“ Eva bez zaváhání vystřelí: „Jsem zdravotní sestra v nemocnici, na dětském oddělení. A vy?“ Adam už se nadechuje, že se pochlubí, že je novinář, vlastně bankéř. Najednou zjistí, že se mu nějak Evě nechce lhát. „Proti vám mám úplně nudné zaměstnání. Žádné zachraňování lidských životů nebo nějaké vyšší poslání. Jste si jistá, že tam pracujete jako zdravotní sestra, a ne jako

anděl?“ Gong protne poslední slova jako meč vzduch. Oba dva nevěří, že to byla minuta. Připadá jim, jako kdyby to byl mžik.

Ester tleská rukama a povzbuzuje účastníky: „Moc vám všem děkuji, byli jste úžasní. Teď, když už se navzájem známe, si budeme říkat jmény.“ Ester prosí muže, co postávají blízko ní, aby jí pomohli dát stoly do dvou řad po pěti. V rohu jsou další stoly a ke každému dát jednu židli. Když už jsou stoly a židle na svých místech, muži si mají sednout do levé řady a dívky do pravé. Každému rozdává tužku a papír a říká, že každý tam má napsat 8 bodů. Jako první je jméno protějšku, co nás zaujal. A další 4 body, co si o něm pamatujeme nebo co nás na něm zaujalo. Další je, co bychom společně chtěli dělat, jako příklad uvádí: jít na večeři. „Co bude po večeři, to nechám čistě na vás,“ dodává vtipně Ester a mrká okem, jako že snad rozumíme, co má na mysli. Co bychom například vůbec neakceptovali. A poslední, jestli si myslíme, že bychom chtěli svůj vybraný protějšek představit již dnes své rodině. Nevím, která otázka byla více zákeřná. Časový limit Ester dala skoro půl hodiny. Pak papíry sesbírала a prý se sejdeme po obědě, ve dvě hodiny zase tady.

Jdeme jako stádo do jídelny. Evě už kručí v břiše. Ne že by si v nemocnici potrpěla na pravidelnou stravu, tam to snad ani není možné. Každou chvilku nějaká mimořádná služba, zvonění z pokojů, zvýšená teplota pacienta a spadlá hračka z postele na zem. Ale tady v horách člověku vytráví. Stojí v řadě a rozhlíží se po ostatních. Zvláštní sbírka lidí, charakterů, typů. Tohle je lidské panoptikum. A začne se smát. Adam už hlady šilhá. Jako novinář sice nemá teplý oběd

v poledne a teplou večeři má jediné ohřívanou v mikrovlnce, ale tady je přece na „služební cestě“, což je úplně něco jiného. O polední pauze si musí sednout a napsat pár řádků. Smích ho probírá z myšlenek. Otáčí se po milém hlase Evy. Najednou mu nepřipadá, že je praštěná, právě naopak. Jako jediná z těch všech ženských to má v hlavě srovnané. Tohle je doopravdy zajímavé společenství lidí. Prohlíží si své spolubojovníky. Pohled se mu zastaví u Evy. Usmívá se a ona mu to oplácí. Je to zvláštní, ale po minutovém seznámení každý raději sedí u svého stolu sám a hledí si svého jídla. Eva jde do pokoje. Nedá jí to a otvírá dveře na balkon. Vyndá si židli, a zachumlaná v dece si sedá ven. Sluníčko příjemně hřeje. Eva usíná. Adam rychle odnáší ták s nádobím a spěchá do pokoje. Rychle zavírá dveře, otáčí klíčem a vyndá notebook. Myšlenky mu létají v hlavě jako motýli, jen je pochytat. Tak hurá na to, čas letí.

Eva se probírá zimou. Sluníčko, stejně rychle jak se objevilo, taky tak rychle se schovalo za mraky, které určitě přinesou další přival sněhu. Eva si automaticky sahá na levou stranu svetru na hodinky, které nosí zdravotní sestry. Aha, já nejsem v práci, ale na dovolené. Pozor, seznamovacím týdenním pobytu, opravuje sama sebe. Ale kolik je hodin, by měla vědět, aby nepřišla pozdě a neušla jí další zábava. Ještě že si slíbila, že to bude brát jako legraci. Mohla by ke jménům přiřadit i vhodné příjmení. Alan Namyšlený. Robert Závistivý. Kamil Hněvivý. Jan Lenošný. Musí se smát, jinak by plakala. Začne počítat, jedna, dva, tři, čtyři. Na někoho zapoměla. No, jo. Vlastně Adam. Ale co přidělit k němu? Adam Rozumný. Adam Pohledný. Adam, Adam.

Adam rychle píše poslední řádky. Musel si nejdříve napsat jména a pak do závorčky přezdívky, které použije do svého článku. Aby se dotyčné osoby pak nemohly dovolávat u soudu, že byla použita jejich jména. Na to, že je tady první den, tak už má pět odstavců. Vzpomínám si, že jako děti jsme dávali ostatním přezdívky. Tak například Alice, namyšlená palice. Raduše, zívající se ukouše. Karolína, prázdná lahev vína. Jasmína, lenivá jak sousedovic Amina. Amina, už by na toho psa z dětství pomalu zapomněl. Sousedův pes, taková ta správná pouliční směs, kterou jste nikdy neviděli běhat. Chodil tak pomalu, že i souseď o holi ho předběhl. Když jste šli kolem, ten pes nezvedl ani hlavu, jak byl líný. Kolik je? Ten čas letí. Rychle uložit, odhlásit se a hurá pro další informace.

Ester si prohlíží vyplněné lístky. Kupodivu tenhle týden je to jednoduché. Úplně přirozeně se tu vytvořily páry. Tak Alice si vybrala Alana. Hodí se k sobě. Alespoň vzhledem, uvidí se, jak to půjde v ostatních aktivitách dne. Radka a Robert, oba dva se zajímají o finance a jejich rozmnožování. No, lepší než kdyby se zajímali o rozmnožování jako takové. Když si vzpomene, jak tahle agentura začínala, že to vypadalo jako eskortní servis nebo rovnou sexuální orgie, než lidé pochopili, že je to doopravdy o seznámení a poznání jeden druhého. A nejen o rozeznání muže a ženy z pohledu sexuologa. Kamil a Karolína, on je sice tak trochu výbušný a ona zase tichá, ale opaky se přitahují. Adam a Eva, tak tam to je jasný, to už je daný od Pána Boha. Ester se tomu vtípu zasměje. A poslední pár je Honza a Jasmína. Tak ty dva nic nerozhází a oba dva jsou klidné povahy, až apatické. Super. Když se páry neutvoří samy od sebe, musí zasáhnout Ester.

Prohlídne si papírky a zjistí, kdo ví o tom druhém nejvíce, a pak se snaží páry k sobě posadit.

Někdy by s tím praštila a utekla, ale je to práce a v jejím věku musí být ráda, že vůbec nějakou má. Stoly dává k sobě a vzniká pět stolů po dvou židlích. Připravuje papíry, fixy a různé podklady. Začíná pro ni odpolední program, a nejen pro ni. Účastníci se pomalu scházejí do místnosti. Ester se podívá na hodinky, ne nijak provokativně, jen tak pro pořádek. Když už jsou tu všichni, tak Ester zatleská rukama. „Všem chci poděkovat za dochvilnost, to nebývá častým jevem. Jsem ráda, že jste se tu všichni rychle seznámili a vytvořili si páry. Budu číst jména a prosím sedejte si ke stolům. Očividně se všem ulevilo, že sedí s tím, koho si sami vybrali.

Odpoledne příjemně ubíhá. Je to legrace, protože Ester napsala na tabuli 5 bodů. Na prvním místě je, jaké je nejoblíbenější jídlo a pití vašeho partnera. Další je: Jaký koníček si myslíte, že váš partner má. Třetí místo: Oblíbený film vašeho partnera. Čtvrtý řádek: Představa vašeho protějšku o krásně strávené dovolené. Poslední: Co by si váš partner přál jako dárek k narozeninám. Když všichni dopsali, tak si lístky partneři prohodili. A pak stůl po stole nahlas četli. Eva se směje od srdce, až jí tečou slzy. Adam zapomíná, že je tady pracovně a začíná se bavit, jako kdyby byl na party.

Teď přichází na řadu Adam. Přestává se smát a začíná číst. Jednička: jídlo teplé a chutné, pití vychlazené. Dvojka: Koníček, který mě baví. Trojka: U kterého nespí. Čtyřka: pohodová dovolená. Pátý řádek: překvapení. Adam obrací papír a čte si znovu řádek po řádku. Odpovědi jsou podobné těm, co sám

on napsal. Eva se usmívá nad dobře odvedenou prací. Ester začíná tleskat a děkovat všem za snahu o dobrou práci. Ostatní se k ní přidávají. „Kde ses naučila číst myšlenky?“ neodpustí si poznámku Adam. Eva se usmívá. „Jako malá jsem si přála být kouzelnice, a protože mi to rodiče zakázali, tak jsem alespoň navštěvovala klub mladého magika.“ Eva změnil hlas na mužský, který připomíná jejího otce. Nahazuje výraz znalce vína, zvedá prst a říká: „Kouzelnice není pořádné povolání.“ Adam neví, co je více legrační, jestli klub mladého magika, nebo její hlas, ale směje se a cítí se už mnohem lépe než minulé pondělí, když mu šéf oznámil námět na reportáž.

Ester překřikuje všechny a žádá o ticho. „Jen podotýkám, že pro dnešek je to všechno a zítra nás čeká perný den. Začínáme v 9 hodin ráno. Stále je tu možnost, že ještě dnes někdo odjede. Jak říkám, tohle není vězení, ale týdenní seznamovací pobyt. Všem přeji dobrý večer a dobrou noc.“ Ester je mile překvapená, protože účastníci jí přejí dobrou noc a překřikují potlesk, který je jen a jen pro ni. Tak tohle je to nejlepší na její práci. Usměvavé tváře jejích svěřenců.

Je ticho. Bar už je definitivně zavřený. Skleničky umyté a na svých místech. Uklízečka už vyluxovala a vytřela. Žádného opilce pospávajícího na baru tu nenajdete. Každý je ve svém pokoji a spí. Venku je slyšet vítr, jak honí mraky nad horami. „Tak co na ně říkáš? Stále si myslíš, že to nejsou ti PRAVÍ?“ Druhý hlas si nechává čas na rozmyšlenou. Odpovídá otázkou: „A kdo jsou to ti PRAVÍ?“ První hlas zní naštvaně: „Ale nedělej, že nevíš, o čem mluvím. Je mi jasné, že by se ti to nehodilo, aby ti tu někdo kazil živnost,

ale s tím jsi musel počítat. Tohle nešlo dělat věčně.“ Tak tohle by bylo to poslední, co by si přál. Zrovna teď, když se mu tak dařilo. A ještě dneska v noci si přilepší.